

ארץ הצבי והצבוע

(המשך מעמוד 71)

בשכונה שלי, במיזרח-התיכון, שיותר על צעצועיה הקטלניים של הלאומיות הטריטוריאליית...

רק שפת הכוח

ארץ-ישראל, ארץ הצבי והצבוע, אשר רחובותיה וחלומותיה מזדקנים כל-כך מהר, אשר בניה לומדים עכשיו הישקל את "עבודת-החיים", והישקל הם "מתכחים", ומתחילים לחטוף ולאכול מפני שמחנכים אותם לדעת שאל הערבים אפשר לדבר רק בכוח, ובעצם — אל כל העולם אפשר לדבר רק בכוח, ואם כך — הלא גם השכן מבין ודאי רק את שפת הכוח, והעומד לידך בתור לאוטובוס, והעומד מעבר לדלפק, וגם הממשלה מבינה רק את שפת-הכוח. העובד, המעביד, הסדרן, הן כולם מדברים בלי-הרף על-כך שאם תפסת — אין לך אלא להתחזק חזק ולצפצף ציפצוף ארוך ולעשות, כמו מעצמות-העל, רק מה שמשתלם לך, ובלי מוסר-כליות, ומי שנרמס — נרמס — נרמס, כי "ככה זה בחיים"...

תחת תאנת-צמרת

עם הקמת המדינה פרצו המאוויים האלה אל פני השטח בעוצמה כימעט וולקאנית. מפני שאנחנו טעינו — טעינו ברצון, ובלב שוקק — טעינו לחשוב שהנה, נגמר הצער והחל לבוא השכר. יש מנוחה ונחלה. אנחנו את שלנו עשינו. את מחיר הייסורים וההתנזרות והדמים שיי למנו, ועכשיו מגיעה לנו קצת נחת.

והנחת אינה אלא הזכות להקים לנו את בית-הגביר-מך-העיריה על אדמת-אבותינו המשוחררת. איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו, ובלבד שתהיה זו גפן עם שלוש קיווי-אוויר ותאנת-צמרת, עם פורי מאיקה ועם עץ-טיק ושיש איטלקי אמיתי וריהוט דני: שיתהפך לו בקברו מרוב קינאה גביר-העיריה שלנו. שיתפוצצו בעי-ליהבתים שלעגו לנו וליחסנותנו לפני שנים רבות, כשהצטרפנו אל תנועת-הגוער החלוצית ונסענו לארץ-ישראל לאכול קדחת.

שיראו כל המתים ההם, מי כאן צוחק אחרון...

ההיגמלות

מס-הגדלות

אכל ההנחה שבשנת שישים-ושבע נפתרה אחת-ולתמיד שאלת עצם קיומנו והסכנה חלפה-עברה לה, היתה הנחת-הבל. כאן המנהיגים טעו והיטעו, והעם שש להיות מוטעה.

זאת ועוד: לוא גם נעלמה סכנת-המוות בשנת שישים-ושבע, הלא דווקא מפני כן צריכים היינו להגיע לידי הכרעה, "ארכי" סקטוגית" בשאלת טעם החיים ותכלית המיפעל. אנחנו התחמקנו מפני ההכרעה הזאת. הבנייה כולה נפלה בידי הקבלנים.

אחר כך ניחתה עלינו מילחמת יום-הכיפורים. יש סימני-התפכחות, סימנים של הבנה מחודשת של סכנת-הקיום. והסימנים סימפטומים של היגמלות מסם "קשה" — היגמלות משיגעון-גדלות לא-מני ומן השחצנות וההתנשאות. עם כל סימני-הלוואי של מי שנגמל והולך התלוי חו בסם "קשה" — דיכאון, אגרסיביות, שבועות נחרצות...

המיניות הגברית

הנכספת

יהלא ימים רעים יבואו עלינו עכ-יו. העיר-בורגניות, מלכת-חיינו למעשה זה כמה וכמה שנים, תהיה מעתה גם תורת-ההתנהגות הרשמית: תפוס ככל אשר תוכלי. ואותה ילון עכשיו יותר ויותר תופי הסאט-סאט של שבטיות עמ' מה, פולחנית, דם ואדמה ויצרים וסיסי

מאות נוסכות שיכרון, ביתר ומצדה, הי עולם כולו נגדנו. ישראל בטח בה, מילי-חמות הטהרה והטומאה למיניהן, קנאות עם פחדים אפלים, דיכוי השכל בשם ה"חזיונות המסעירים, ועל הכל תרחף כמין שאגת "היה-אמ-הקרה-שונא-ישראל-יא" כל-יאותה". ועל הכל ירחף ענן הרחמנות העצמית, הצידיקנות, המיסכנות הגלותית בתחושות של זקופות-קומה עם ראש מורם ועם עמידה איתנה וקשוחה וקופה ומזדקרת, כל מילות המיניות הגברית הנכספת, מחלת יהודים רדופים במעטפת "הדר עברי בלביחתי"...

השד היחל בנו

ו ניסיתי להעמיד את כל המחשבות האלה על חודיה של שאלה אחת, היי-תי מעו לנסח כך: האם המהפכה היהודית נסתיימה בהקמת המדינה, הקמת צה"ל, אנטבה, אירוויזיון, גביע-אירופה-בכדור-סל? או שהמהפכה היהודית נמשכת, ו"הקמת המדינה וכו' לא היו אלא תנאים נחוצים להמשך המהפכה הזאת?

אם אכן התשובה היא שאנחנו את שלנו גמרנו, שזו המנוחה והנחלה, כי אז היחל בנו השד: יצאנו מאוקראינה, מ"עירות-גליציה, מפרוורי-הדלות של ערי-פולין, ממישורי רומניה, ממאראקש ומ"בגדאד, ובאנו לכאן להקים מחדש איוו רפליקה חיוורת, עלובה, של המקומות-ההם — עם מעגל של טאנקים סביב-סביב.

ועל-כך הרעשנו את עצמנו והרעשנו את כל תולדות המאה הזאת והרגנו ו"נהרגנו וכימעט שהבאנו את העולם אל סף מילחמת-אטום.

ואילו מצאנו שהמהפכה היהודית גמ' שכת, שהיא בעיצומה, כי אז יש להדר ביר יומיים את הגלות שבתוך-נפשנו: את ההתנשאות ואת הצידיקנות ואת ה"בכיינות ואת הזעיר-בורגניות ואת ההס' תגרות מפני ההיסטוריה וכו'.

עד כמה נוכל לחגך את ילדינו על-פי תפיסה פרימיטיבית של מצטרפים בני-יומם אל מועדון-גולנים בינלאומי? אתה משגן בכל הכלים שבידך, לבניך ולנכד' דרך, שהעולם כולו עשוי על-פי כללי ה"כוח הגס, שהמוסר הוא עניין של נעבע-כים", שכל מה שכבשת בכוח — עליך להתחזק בכוח, שכולם מבינים רק את שפת-הכוח, ושלהיות ציוני טוב פירושו להיות גולן קר וקשוש שאינו זקוק אלא ל"הסברה" צידיקנית בעולם החיצון, אבל בינו לבין עצמו הוא יודע שהכל מותר והכוח הוא הדין...

להזדג עם הזאבים

אם אי-אפשר לחסל את המילחמה? כי אז עולה וגובר קולם של יצחק שליו וחבריו. את ההומאניזם, אומרים הם, צריך לדהות לעיתוי יותר נוח. או להשי' לך אותה, שלא יכביד על מילחמותינו.

ההומאניזם, אומרים הם, הוא אופיום ללוחמים, ואנחנו צריכים להזדאב עם כל הזאבים, וכאשר ירשנו וגירשנו והורשנו כן גירה וכן גוריש עד הנהר הגדול גהר פרת.

ומי שחס על נפשו הרכה שלא תתלכלך, סימן שאינו ציוני ואין לו מה להפיש כאן ויקום וילך-גא להפש לו יפי-נפש בין חבריו באש"ף, התיחה-הה.

מזור הדבר בעיני, שמודאבים הללו התנגדו להקרנת הסרט חזירבת חזוזה בטלוויזיה: הלא לשיטתם כדאי לנו להק' רין ערב-ערב סרטי אימים וזוועות על מה שעוללנו ועל מה שעוד נעולל לאיבינו, כדי שייבהלו עד מוות וינסו מפנינו מנז' סת-עכברים במילחמות הבלע"ט ויקחו עימם את שמאלנינו ואת יפי-נפשינו ועפו כולם בכתף ימה.

אלא מה? מודאבים קשוחים אלה מת' ייחסים אל זוועות המילחמה כדרך שה' בורגני החסוד מתייחס להפתקות מיניות: לעשות — נו, כל מה שייכנס, אבל לדבר על-כך רק בחוג סגור של גברים-ואבים, לא בטלוויזיה, חס-וחלילה, ולא לפני ילדים, ובייחוד — לא לפני השכנים: איזה פנים יתיו לנו?

באידיש: מיטסכנים.

01	02	03	04	05	06	07
08	09	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35
36	37	38	39			

טופים לוטו

ששה נכונים

והכסף שלך

בלוטו המזל בא לקראתך

מפעל הפיס לקידום החינוך והבריאות

האולפן למתמטיקה

קורסים לבחינות בגרות במתמטיקה לחוגים פברואר 80 ויולי 80. בהדרכת מורים מנוסים.

חידושים בלעדיים: במקרה של כשלון יוחזר שכר הלימוד 6 השיעורים הראשונים-חינם ללא כל התחייבות

הרשמה: ביה"ס "מופת" טל. 222642 רחוב כרוג 8 תל-אביב

איתן עמיחי הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגרים. בשמירה על כריאותך ורכושך.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 טל. 790114-5-6

